

TRETTIOFÖRSTA SÖNDAGEN "UNDER ÅRET" ÅRGÅNG B

Första läsningen: **5 Mos 6:2-6** (*Hör, Israel! Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta*)

I varje ögonblick borde vi stanna upp och höra dessa heliga ord eka inom oss. De korrigerar vår kurs, hjälper oss att göra om våra prioriteringar så att vi har **Guds ära och lovprisning som mål för allt vi gör**. Vi ska även korrigera varandra med dessa ord ("barn och barnbarn" v. 2). Det finns ingen situation då dessa ord vore opassande att säga. Känns de opassande, då är det situationen som gått galet, inte Gudsordet.

Vissa uttryck upprepas här flera gånger: Vi ska *följa* och *lyssna* till Gud, och detta med *hela* vårt jag. Att älska Gud är att aktivt hålla hans bud (1 Joh 5:2). V. 4 inleder den judiska trosbekännelsen, *Shema*, som även måste ha varit Jesu dagliga bön, de orden som utgör fundamentet för allt i Femte Moseboken. Att "frukta Gud" (v. 2) är att prioritera hans vilja, inte att leva i rädsla för Gud. *Den fullkomliga kärleken fördriver rädslan* (1 Joh 4:18; jfr Rom 8:15). *Den som fruktar Herren är inte rädd för något, hans mod sviktar aldrig, ty Herren är hans hopp* (Syr 34:16). Att älska av "hela" sitt hjärta betyder **att ha bara Gud som Gud**, att inte lämna minsta lilla utrymme åt avgudar som vidskeplighet, pengar och makt, inte ens öppna dörren på glänt.

Andra läsningen: **Hebr 7:23-28** (*Eftersom han är till i evighet behåller han för alltid sitt prästämbete*)

Jesus gjorde sig själv till en offergåva. Gåvan är utan brist eftersom han är utan synd (Hebr 4:15) och evig (v.24). Guds Son gav sig hän *helt och hållet* för oss. Så älskade han oss av **hela sitt hjärta, hela sin själ, hela sitt förstånd och av hela sin kraft**, och han visade till det yttersta vad det vill säga **att älska sin nästa som sig själv, ja, mer än sig själv** (jfr dagens två övriga läsningar; jfr 3 Mos 19:18). Tar vi denna kärlek till oss växer en klippa av trygghet inom oss. "Hans kors är mitt hjärtas glädje" – så sade den helige Paulus av Korset (se 19 oktober). *Mina kära, om Gud har älskat oss så, måste också vi älska varandra* (1 Joh 4:11).

Evangelium: **Mark 12:28b-34** (*Du skall älska Herren, du skall älska din nästa*)

Markus låter oss förstå att den skriftlärde frågar för att han märker att Jesus ger bra svar. Mannen är positiv till Jesus och inte ute efter att lägga fällor (i motsats till de laglärda i Matt 22:34 och Luk 10:25). Han är inte långt från Guds rike (v. 34), ja, han kommer allt närmare riket just för att han vill lyssna med öppna öron och ställa frågor. Det finns inget annat sätt att komma till tro på att Jesus är SANNINGEN än genom att aktivt söka svar hos honom. Då som nu sker det i

äkta, öppen **dialog**, och i Jesu sällskap, bland hans vänner, det vill säga i **kyrkan**. Denne skriftlärd, som vi tyvärr bara möter i Markus evangelium, inser så att kärleken är *lagen i dess fullhet* (Rom 13:10).

Söndagens kollektbön (bön innan läsningarna):

Allsmäktige och barmhärtige Gud, din gåva är det att vi rätt kan tjäna dig. Låt inget hindra oss att nå det goda du har lovat. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre och Gud, som med dig, Fader, och Den helige ande lever och råder från evighet till evighet. Amen.

MÅNDAGEN I 31 VECKAN "UNDER ÅRET"

Första läsningen: **Fil 2:1-4** (*Gör min glädje fullkomlig genom att visa enighet*)

Paulus poäng här är ganska lätt att förstå, men som det ofta är fallet med denne apostel så kan uttryckssättet ställa till problem. "Om det finns..." (tröst, ömhet, medkänsla m.m.), säger han i v. 1. Tvivlar han på att dessa nådegåvor finns hos de kristna i Filippi, hans favoritkyrka? Varför inleder han sina förmaningar på detta sätt? Formuleringen ska uppfattas så här: *Eftersom det alltså finns ...* (tröst, ömhet, medkänsla) i så riklig mängd (hos filipperna), så ska (och kan) läsarna också leva i den enighet och ödmjukhet som anstår dem som vill efterfölja Kristus, han som *avstod från allt och antog en tjänares gestalt* (som det heter omedelbart efter denna läsning, Fil 2:7). Den kristna gemenskapen är "från Anden" (v. 1), d.v.s. den ger delaktighet i Anden, gemenskap kring och med Jesus. Med honom som förebild uppkommer inte splittringar och självhävdelse. Anden ger i stället **glädje trots och mitt i alla svårigheter** (= ett grundtema i detta brev).

Evangelium: **Luk 14:12-14** (*Bjud inte dina vänner utan fattiga och krymplingar*)

Vi bjuder hem andra människor. Varför? Av "strategiska" skäl (det ska löna sig)? För att glädja dem? Vid släktmiddagar går den främmande tiggaren förbi på gatan. Han hör skratt och märker doften av god mat men får inte komma in. Så är inte Guds rike, utan tvärtom: där kommer kanske **du** att stå ute på gatan och tiggaren vara inne i festlokalen! "Älska din nästa som dig själv" – innebär det att älska din släkt mer än din nästas släkt? Bjud tiggaren och hela hans flock på mat! Gör något gott för dem, bara så där, utan beräkning. Då liknar du Gud som är givmild mot alla, även mot dem som aldrig bjuder in *honom* till sig utan lever som om han inte fanns (jfr Luk 6:32 f). Snart slutar det *Barmhärtighetens år* som påven Franciskus utlyst – har det förändrat dig? Påven kommer helt

säkert att tala om ämnet när han i dag besöker Lund och Malmö. Välkommen till Sverige, helige fader!

Saliga de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid (Upp 19:9).

TISDAGEN I 31 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **Tit 2:1-8, 11-14** (*Vår frälsare Kristus Jesus skall träda fram i sin härlighet*)

Orsaken till att vi ska vara goda reklampelare för den kristna tron är att andra människor har samma rätt att ta emot tron som vi själva. Guds nåd är nämligen tänkt som en räddning *för alla människor* (v. 11). Genom att uppträda opassande skrämmer du bort människor från den frälsning Kristus tänkte ge dem genom dig. *Kristus har offrat sig själv för oss* (v. 14). För oss **alla** – inklusive dem du inte gillar.

Evangelium: **Luk 17:7-10** (*Vi har bara gjort vad vi är skyldiga att göra*)

Vi som förstår att köra med dem som hjälper oss, våra barn, våra anställda eller volontärer, våra biträden och servicemedarbetare (i församlingen eller ute i samhället), ska inte tro att vi är i en högre position inför Gud än vad de är (”Jag är kontorschef, varför ska jag delta i församlingens adventsstädning?”). Andra går runt med bittra tankar: ”Varför får jag aldrig tack för mina insatser i kyrkan?” Alla gillar vi beröm, men Jesus kom med Guds rike och fick korset som tack. Med åren kommer kanske insikten: *jag var och är i sanning en oduglig tjänare*. Men eftersom Guds rike byggs upp av Gud, inte av mig, så behöver ingen förtvivla. Bli inte bitter: i själva verket gläder sig Gud över alla dina aldrig så ofullkomliga insatser. TROHETEN, inte resultaten räknas. De trogna tjänarna som verkar till sista timmen ska få se Herrens tacksamhet: *Sannerligen, han skall fästa upp sina kläder och låta dem lägga sig till bords och själv gå och passa upp dem* (Luk 12:37).

Du har varit god mot din tjänare, Herre, som du har sagt (Ps 119:65)

ONSDAGEN I 31 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **Fil 2:12-18** (*Arbeta på er frälsning*)

Tanken att man kan "arbeta" på sin frälsning (v. 12) får inte misstolkas i fariseisk mening som att frälsningen säkras genom Moses lag (Rom 3:27). Det som menas är *Imitatio Christi*, Kristi efterföljelse: att man genom ödmjuk lydnad, inställd på uppoffringar och lidanden, går i Herrens spår dag för dag, "med fruktan och bävan" (v. 12), dvs. medveten om att frälsningen alltid kan förspillas, jfr 1 Kor 9:27. Vi ska även frukta det goda vi gör, dvs. inte tro att det är vår egen förtjänst, *ty det är Gud som verkar* (v. 13). Att Gud verkar i oss är centralt i katolsk tro, inte minst i läran om liturgin (jfr *Katolska kyrkans katekes*, nr 1069-1071; 308). Kristus utgöt sitt blod för oss, Paulus dricker av det när han firar eukaristin. Han anar att hans eget blod snart ska blandas med Herrens, han ska bekänna Kristus inför kejsar Nero! Ett sådant martyrium bär han med glädje med tanke på sina läsare (v. 17; jfr Kol 1:24).

Evangelium: **Luk 17:11-19** (*Bara den här främlingen har vänt tillbaka för att ge Gud äran*)

Än en gång lyfter Lukas fram en samarier som positiv gestalt (jfr Luk 10:33; Apg 8:14 f). Judarna såg ner på detta folk och ansåg dem vara kättare, dvs. fiender. Så vill evangelisten visa hur Jesus möter tro och tacksamhet utanför judiska folket, ett av hans (och Paulus) älsklingsteman. Jesus vandrar här på gränsen mellan judiskt och samariskt land. Gruppen av spetälska kan mycket väl ha varit blandad, en liten utsatt "ekumenisk" grupp där man hjälpte varandra med det nödvändiga oavsett trostillhörighet. Alla tio botas av Jesus - hans nåd begränsas inte heller i dag av katolska kyrkans gränser! Vi ser att bara den "heretiske" mannen återvänder till Jesus med sitt tack. Det hjälper föga att man bekänner den sanna tron om man glömmer att *ge Gud ära* (v. 18). Berör det dig inte när du ser frikyrkliga jubla över Jesus med hög röst, medan du själv knappt orkar mumla med i mässan?

Prisa honom med tamburin och dans med strängospel och flöjt (Ps 150:4).

TORSDAGEN I 31 VECKAN "UNDER ÅRET"

Första läsningen: **Fil 3:3-8a** (*Allt är en förlust jämfört med kunskapen om Kristus Jesus*)

"Omskärelsen" i v. 3 betecknar egentligen judarna som folkgrupp – Paulus tillhör dem och har överträffat dem i allt som räknas som korrekt beteende. Nu – efter att han lärt känna Kristus – har hans härstamning, de yttre kännetecknen och handlingarna han stoltserade med tappat sin fascination. Han är som en f.d. MC-bandit som ser på sin gamla hoj, sin läderjacka med dödskallemärkena och annat som han försökte imponera på omgivningen med. I dag skakar han på

huvudet: "Shit! Vilken dåre jag var" (det grekiska ordet i v. 8 som i Bibel 2000 översätts "sophögen" har också betydelsen "avföring").

Evangelium: **Luk 15:1-10** (*Det blir stor glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig*)

Lukas 15:e kapitel är en källa till tröst för syndare i alla tider. Om endast detta kapitel i Bibeln hade överlevt till i dag så hade vi ändå vetat vad kristendom är. Vi får här de inledande liknelserna om **att vara förlorad och hittas av Gud**. Har du hittat Gud? Nej, han hittade dig. Det är Guds verk, inte ditt. När du hoppar från trampolinen ner i sjön så är det gravitationskraften, inte du, som verkar. Så drar Fadern dig till Jesus fast du upplever det som ditt eget sökande (jfr Joh 6:44, 65). **Han** vill förlåta. *Därför* blev Sonen människa och bar dig, det förlorade fåret, på sina axlar – de axlar som sträcktes ut på korsets armar för att bära din synd (jfr Ps 119:176; Hes 34:11f). Herden är alltid beredd att söka tålmodigt efter dig i syndens bittra ödemark dit du har förirrat dig. *Därför* finns kyrkan med alla sina nådemedel, all personal, all konst, alla skrifter. Så viktig är du för Gud! Gud är god och allsmäktig. Vad kan han inte åstadkomma? Han skapar en värld ur intet och förvandlar syndare till helgon. Vilketdera av dessa två under som är störst är svårt att säga.

Inse, o kristen, din värdighet (Den helige påven <i>Leo den Store</i>)!
--

FREDAG 9 NOVEMBER

LATERANBASILIKANS INVIGNINGSDAG, fest

"Alla kyrkors moder" kallas den för: Lateranbasilikan. Kejsar Konstantin ville ge den nyss tillåtna kristna religionen ett centrum i Rom, och under tusen år bodde påvarna här (innan de flyttade till Vatikanen). Invigningen av kyrkan ägde rum år 318. Allt sedan 1000-talet firas denna dag som en fest för hela kyrkan, samlad kring påven. Rätt så: Guds hus är inte en imponerande byggnad i marmor, utan vi själva, var vi än lever. Denna dags budskap är: bli vad du firar! Festdagens andra läsning (1 Kor 3:9b-11, 16-17) säger det med all tydlighet – och understryker det allvar som följer med **att vara Guds tempel**: *Om någon förstör Guds tempel, skall Gud förgöra honom*. I evangeliet får vi Jesu rensning av templet från penningväxlare och djurförsäljare i Johannes mycket dramatiska version (Joh 2:13-22). Är din kropp Guds tempel, då ska den vara Guds boning. Där ska din avgörande prioritering inte vara vinstbegär utan tillbedjan. Egoism ska om nödvändigt drivas ut med askes (*repstumpen* i Jesu hand). Den första läsningen (från Hesekiels storslagna vision om templet som flödar över av livgivande vatten, Hes 47:1-2, 8-9, 12) är bakgrunden till Jesu kända ord om att den som tror på honom, *ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten* (Joh

7:38). Detta vatten, den helige Andes strömmar som ger liv åt kyrkan, härrör från paradiset, som Upp 22 visar oss. Underbart sammanfattas denna festdags läsningar i en av de böner man kan välja till liturgin i dag:

Gud, av levande och utvalda stenar bygger du ett hus för din härlighet. Gör din kyrka rik på Andens alla gåvor, och låt allt vad du nedlagt i oss bära frukt för ditt eviga rike.

Särskilda läsningar denna dag: Hes 47:1-2, 8-9, 12; 1 Kor 3:9b-11; 16-17; Joh 2:13-22

LÖRDAGEN I 31 VECKAN "UNDER ÅRET"

Första läsningen: **Fil 4:10-19** (*Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft*)

Filipperna var Paulus favoritförsamling. De och inga andra fick bistå honom med pengar (v. 15-16; jfr 2 Kor 11:9-10; Apg 20:33-35). Här tackar han för en pengagåva. Den behövdes i fångelset. Sund mat, permissioner och andra fördelar var knappast gratis.

Evangelium: **Luk 16:9-15** (*Den som är trogen i smått är trogen också i stort*)

De fattiga du hjälper i dag kanske kommer att tala för din sak inför Gud och välkomna dig i paradiset. De som är "trogna i fråga om den ohederliga mammon" (v. 11) är sådana som fått en bra lott i livet och ivrigt använder den till att göra gott. Mammon (rikedomarna) kallas här "ohederliga": det finns ingen "rättvisa" i att just du föddes rik! Vad menas med "andras egendom" i v. 12? Den helige Johannes Chrysostomos sade: "Att inte låta de fattiga få del av det man själv äger är att stjäla det och beröva dem livet. Det är inte våra ting vi behåller för oss själva utan deras" (se *Katolska kyrkans katekes*, nr 2446). V. 13: På Jesu tid fanns det slavar som delades mellan olika ägare. Ett hårt liv. Så slits du i bitar av krav från olika håll om du vill behaga både världen och Gud. En dag ska vi ångra om vi satte status och rikedom över rättvisan, ty *det som människor sätter högt är skändligt i Guds ögon* (v. 15).

Om någon som har vad han behöver här i världen ser sin broder lida nöd men stänger sitt hjärta för honom, hur kan då Guds kärlek förbli i honom (1 Joh 3:17)?
